

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko W. G.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej W. G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 195,00 zł (sto dziewięćdziesiąt pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 21 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III zasądza od pozwanej W. G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 71,00 zł (siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) wniosła w dniu 23 listopada 2017 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko W. G. o zapłatę kwoty 436,28 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 369,13 zł i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 67,15 zł - od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki odnawialnej nr (...) zawartej przez powoda z pozwaną w dniu 23 maja 2016 r. na odległość drogą elektroniczną, na podstawie której pozwanej został udostępniony limit na czas nieokreślony, w ramach którego następowała wypłata środków pożyczki na podstawie dyspozycji składanych przez pozwaną. Powód wskazał, że po wypłacie środków z pożyczki pozwana nie dokonała spłaty kwoty minimalnej, w związku z czym powód dokonał wypowiedzenia umowy. Powód wskazał, że na żadaną kwotę składają się: kwota 269,13 zł z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 100,00 zł z tytułu niespłaconych odsetek kapitałowych skapitalizowanych do

dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, kwota 52,96 zł z tytułu opłat i prowizji oraz kwota 14,19 zł oznaczona w pozwie jako odsetki od kapitału.

(pozew – k. 3-6)

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2241495/17, wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

(postanowienie z dnia 21.12.2017 r. – k. 6v)

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni pełnomocnik powoda – w piśmie z dnia 7 marca 2018 r. – wyjaśnił, że na żadaną kwotę składają się: kwota 269,13 zł z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 52,96 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych naliczonych od niespłaconego kapitału od dnia jego wypłaty do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, kwota 100,00 zł z tytułu dwóch opłat miesięcznych za utrzymanie konta oraz kwota 14,19 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od wskazanych opłat od dnia wymagalności całego zadłużenia, tj. od dnia 11 listopada 2016 r., do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

(pismo pełnom. powoda z dnia 07.03.2018 r. – k. 12-15)

Nakazem zapłaty z dnia 5 kwietnia 2018 r. wydanym w postępowaniu upominawczym referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 51)

Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia, zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz że powód nie udowodnił istnienia swojego roszczenia, nie wykazał jego wysokości ani wymagalności.

(sprzeciw – k. 53-54v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. G. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki na kwotę 375,00 zł. Kwota udzielonej pożyczki została przekazana przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 23 maja 2016 r. przelewem na konto W. G. o nr (...) tytułem „wypłata pożyczki E.”.

(dowód: potwierdzenie przelewu kwoty 375,00 zł z dnia 23.05.2016 r. – k. 41)

W dniu 20 czerwca 2016 r. W. G. dokonała na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wpłaty kwoty 180,00 zł.

(niesporne)

W dniu 21 listopada 2017 r. nastąpiła zmiana nazwy (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o.

(niesporne, nadto KRS powoda – k. 18-21)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 436,28 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 369,13 zł i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 67,15 zł, powołując się na umowę pożyczki zawartą w dniu 23 maja 2016 r. między stronami. Powód wskazywał, że na żadaną przez niego kwotę składają się: kwota niespłaconego kapitału pożyczki - 269,13 zł, kwota niespłaconych odsetek umownych naliczonych od niespłaconego kapitału od dnia jego wypłaty do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu - 52,96 zł, kwota dwóch opłat miesięcznych za utrzymanie konta - 100,00 zł oraz kwota odsetek umownych naliczonych

od wskazanych opłat od dnia wymagalności całego zadłużenia, tj. od dnia 11 listopada 2016 r., do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu - 14,19 zł.

Pozwana kwestionowała legitymację powoda do występowania w niniejszej sprawie oraz istnienie, wysokość i wymagalność roszczenia powoda. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Wobec powyższych zarzutów pozwanej wskazać w pierwszej kolejności należy, że na potwierdzenie zasadności i wysokości swojego żądania powód przedłożył: wydruk ze swojego konta bankowego zawierający potwierdzenie przelewu kwoty 375,00 zł, kserokopię potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej na kwotę 0,01 zł wystawionego przez (...) S.A. oraz wydruki z systemu powoda dotyczące: umowy pożyczki odnawialnej nr (...) z załącznikami, formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, dwóch wezwań do zapłaty z potwierdzeniami nadania, wypowiedzenia umowy z potwierdzeniem nadania oraz raportu zmian i księgowania na rachunku pozwanej. Przedstawiony przez powoda materiał dowodowy Sąd uznał za wiarygodny jedynie w części.

Na podstawie tego materiału dowodowego Sąd uznał, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki na kwotę 375,00 zł. W ocenie Sądu potwierdzeniem tych ustaleń jest przedłożone przez powoda ww. potwierdzenie przelewu kwoty 375,00 zł wykonanego w dniu 23 maja 2016 r. przez powoda z nr konta (...) na konto pozwanej o nr (...) tytułem oznaczonym jako „wypłata pożyczki E.”. Wiarygodność tego wydruku Sąd ustalił mając na względzie treść art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1876), który przewiduje składanie oświadczeń woli za pomocą elektronicznych nośników informacji i stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych, które na gruncie prawa procesowego należy uznać - na równi z oświadczeniem utrwalonym za pomocą pisma na nośniku tradycyjnym (papierze) – za dokument w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 marca 2004 r. w sprawie V CZ 12/04, Legalis nr 71855). Wskazać przy tym należy, że pozwana nie kwestionowała faktu otrzymania od powoda na ww. nr konta kwoty 375,00 zł, jak również nie zarzucała, że wymieniony numer rachunku, na który powód przelał kwotę 375,00 zł, nie należy do pozwanej.

Na fakt zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki na kwotę 375,00 zł wskazuje ponadto niekwestionowany przez pozwaną fakt dokonania przez nią w dniu 20 czerwca 2016 r. wpłaty na rzecz powoda kwoty 180,00 zł. Pozwana w ogóle nie odniosła się do twierdzenia powoda w tym zakresie, a zatem okoliczność częściowej spłaty przez pozwaną udzielonej pożyczki Sąd uznał za niesporną. Poza tym fakt zawarcia między stronami umowy pożyczki na kwotę 375,00 zł wynika, w ocenie Sądu, z zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Skoro bowiem doszło do wykonania ww. przelewu przez powoda – podmiot zajmujący się udzielaniem pożyczek w drodze komunikacji elektronicznej - na konto pozwanej i w wyniku tego przelewu pozwana otrzymała od powoda kwotę 375,00 zł, to nie sposób uznać, że kwota ta została przelana na konto pozwanej przez przypadek lub pomyłkę (co zresztą – przy uwzględnieniu racjonalności działania pozwanej – winno skutkować natychmiastowym zwrotem przez pozwaną tej kwoty na konto właściciela rachunku, z którego pozwana otrzymała przelew, co jednakże nie nastąpiło, gdyż częściowy przelew, tj. przelew kwoty 180,00 zł, nastąpił dopiero po upływie prawie miesiąca od dnia otrzymania przez pozwaną kwoty 375,00 zł).

Wobec powyższych rozważań za niezasadny należało uznać zarzut pozwanej dotyczący braku legitymacji procesowej powoda w niniejszej sprawie i zarzut dotyczący nieistnienia roszczenia powoda. Jak ustalił Sąd, pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki stanowiącą podstawę żądania powoda, na podstawie której otrzymała od powoda kwotę 375,00 zł. Powód jest więc uprawniony do otrzymania zwrotu tej kwoty od pozwanej, a więc posiada legitymację czynną w niniejszej sprawie. Ponadto, wobec ustalenia, że strony zawarły przedmiotową umowę pożyczki, a pozwana nie wykazała, że spłaciła kwotę pożyczki w całości, oczywistym jest, że roszczenie powoda o zwrot pożyczki istnieje.

Zasadny okazał się natomiast zarzut pozwanej dotyczący nie wykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia. Powód nie przedstawił bowiem żadnych wiarygodnych dowodów, z których wynikałoby, że oprócz przekazanej pozwanej kwoty pożyczki w wysokości 375,00 zł jest ona zobowiązana do zapłaty powodowi pozostałych

należności żądanych w pozwie. W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy należało bowiem - za wyjątkiem ww. potwierdzenia przelewu kwoty 375,00 zł – uznać za niewiarygodny.

Przedłożone przez powoda wydruki z jego systemu dotyczące umowy pożyczki odnawialnej nr (...) z załącznikami, formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, dwóch wezwań do zapłaty z potwierdzeniami nadania, wypowiedzenia umowy z potwierdzeniem nadania oraz raportu zmian i księgowañ na rachunku pozwanej nie zawierają żadnego podpisu osoby je wystawiającej, ani tym bardziej podpisu pozwanej, a nadto nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda. Natomiast nawet gdyby przyjąć, że powyższe wydruki dotyczące w szczególności umowy pożyczki nie mogą być potwierdzone za zgodność z oryginałem w myśl art. 129 § 2 k.p.c., gdyż stanowią wydruki ze strony internetowej i nie są dokumentami w rozumieniu art. 244 k.p.c. i 245 k.p.c., to powód powinien zadbać o to, aby treść tych wydruków została potwierdzona np. przez jego pełnomocnika za zgodność z ich obrazem na stronie internetowej w momencie ich pobrania do wydruku. Wobec zaś przedłożenia przez powoda analizowanych wydruków we wskazanej na wstępie formie należało uznać, że nie mają one mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym i nie zostały włączone przez Sąd w poczet materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie II CSK 401/06, LEX nr 453727).

Podsumowując powyższe rozważania Sąd uznał więc, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki na kwotę 375,00 zł, jednak nie wiadomo na jakich warunkach. Powód nie wykazał bowiem, na jaki okres została zawarta umowa pożyczki, jakie były warunki spłaty pożyczki, jakie koszty dodatkowe obciążały pozwanego pożyczkobiorcę, jakie było oprocentowanie pożyczki oraz jakie konsekwencje niezwrócenia pożyczki w terminie zostały ustalone w umowie.

Sąd zatem, mając na względzie treść art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu udzielonej kwoty pożyczki przez pożyczkobiorcę – uznał, że żądanie powoda jest zasadne i udowodnione jedynie w zakresie udzielonej pozwanej kwoty pożyczki, tj. w zakresie kwoty 375,00 zł, pomniejszonej o wpłaconą przez pozwaną w dniu 20 czerwca 2016 r. kwotę 180,00 zł, czyli w zakresie kwoty 195,00 zł. W pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty odsetek umownych od niespłaconego kapitału, opłat miesięcznych za utrzymanie konta oraz odsetek umownych od tych opłat Sąd uznał żądanie powoda za nieudowodnione i jako takie podlegające oddaleniu.

Odnosnie żądania zapłaty odsetek za opóźnienie w zwrocie pożyczki Sąd miał zaś na względzie treść art. 481 k.c., zgodnie z którym powodowi odsetki takie należą się, jednak nie jak żądał powód w pozwie w wysokości umownej (która nie została wykazana), lecz w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Sąd uznał przy tym, że datą początkową naliczania tych odsetek jest 21 czerwca 2016 r., tj. dzień następujący po dniu spłaty przez pozwaną części pożyczki, tj. kwoty 180,00 zł. Od tego bowiem dnia pozwana z całą pewnością pozostaje w zwłóce ze spłatą pozostałej części udzielonej jej pożyczki, tj. kwoty 195,00 zł. Wobec niewykazania przez powoda terminu, w jakim pozwana miała zwrócić przyznaną jej pożyczkę w kwocie 375,00 zł, brak jest bowiem możliwości ustalenia, czy i ewentualnie od kiedy pozwana pozostawała w zwłóce ze spłatą całej udzielonej pożyczki. Tym samym za zasadny – choć nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy – należało uznać zarzut pozwanej dotyczący wykazania przez powoda wymagalności dochodzonego roszczenia.

Odnosząc się jeszcze na koniec do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia wskazać należy, iż był on chybiony. Zgodnie bowiem z art. 118 k.c. do roszczenia powoda z tytułu umowy pożyczki, jako do roszczenia związanego z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. Skoro zaś kwota pożyczki została przekazana pozwanej w dniu 23 maja 2016 r., a pozew został wniesiony przez powoda dnia 23 listopada 2017 r., to w dacie wniesienia pozwu nie upłynął jeszcze trzyletni termin przedawnienia roszczenia powoda.

Podsumowując, Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 720 k.c., zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 195,00 zł, zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty od dnia 21 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd w pkt. II wyroku, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario, oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. III wyroku, na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 1 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód poniósł koszty w kwocie łącznej 137,30 zł, na którą składają się: 30,00 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu, 90,00 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, 17,00 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 0,30 zł z tytułu opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności poniesionej w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Pozwana nie poniosła natomiast żadnych kosztów procesu. Roszczenie powoda uwzględnione zostało w 45%, a zatem taką część kosztów w łącznej kwocie 71,00 zł Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda.